

Arrest

nr. 149 560 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 september 2012 het Rijk binnen en diende op 14 september 2012 een asielaanvraag in. Op 3 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en te behoren tot de etnische groep Gadabursi (< Dir).

U werd op 20 november 1970 geboren te Djibouti-stad. U groeide op in de ouderlijke woning in Quartier 7 in Djibouti-stad.

Op 11 december 1993 huwde u met Abdo Aden Doualeh (< Fourlabe < Issa < Dir). Na uw huwelijk verhuisde u naar de echtelijke woning in Quartier 6 in Djibouti-stad. Op 7 oktober 1994 werd uw dochter

Fadumo Abdo Aden geboren in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djibouti-stad. In 1995 werd vrouwenbesnijdenis verboden in Djibouti. U was gekant tegen besnijdenis en wilde nooit dat uw dochters besneden zouden worden. Op 30 november 1995 werd uw zoon Mohamed Abdo Aden geboren in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djiboutistad. Op 29 april 1998 werd uw zoon Omar Abdo Aden geboren in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djibouti-stad. Op 28 juli 1999 werd uw dochter Roukia Abdo Aden geboren in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djibouti-stad. Op 1 juli 2002 werd uw zoon Osman Abdo Aden geboren in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djibouti-stad. Op 27 juli 2003 beviel u van uw zoon Ali Abdo Aden in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djibouti-stad. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werden uw dochters, Roukia Abdo Aden en Fadumo Abdo Aden, in uw echtelijke woning besneden (medisch attest Roukia stelt type I). Uw echtgenoot en zijn zus Halima hadden uw dochters buiten uw medeweten laten besnijden. Uw ouders – die beiden de Djiboutiaanse nationaliteit bezitten – verhuisden in 2005 naar Somaliland omwille van het gunstigere klimaat. In 2005 stierf uw vader, Hadi Farah Habane, een natuurlijke dood. Op 6 juni 2008 werd uw dochter Zeinab Abdo Aden geboren in het Algemeen Ziekenhuis te Quartier 6 te Djibouti-stad. Op 5 maart 2012 waren zowel u als uw echtgenoot buitenshuis en bleven uw kinderen alleen thuis. Toen u thuiskwam van de markt ging u haar kamer binnen en trof u uw dochter Fadumo in bed aan samen met een vriendin, Ayaan Ali Abdalla. U zag hen op romantische wijze elkaar kussen. Toen ze beseften dat u hen op heterdaad betrapt had sprongen ze snel van elkaar. U was verbaasd en ging weg. Ayaan Ali Abdalla liep hierop ook onmiddellijk weg. U besloot het voor uw familie geheim te houden dat u uw dochter Fadumo op heterdaad betrapt had met een lesbienne in bed omdat dat een taboe is in Djibouti en u de informatie niet wilde verspreiden. Op 15 maart 2012 postte uw dochter Fadumo op haar facebook-pagina dat ze lesbisch was en een lesbische relatie had met Ayaan Ali Abdalla. Fadumo nodigde alle lesbiennes uit om samen te komen en mee te doen. Uw schoonfamilie had de post van Fadumo op facebook gelezen en dezelfde dag, op 15 maart 2012, kwamen 2 ooms en 1 tante langs vaderszijde van Fadumo naar uw echtelijke woning. Uw schoonfamilie begon Fadumo te slaan en ze zeiden dat Fadumo de waardigheid van de familie had aangetast. Ze vroegen Fadumo wie er op de hoogte was van haar lesbische geaardheid en Fadumo bekende dat u op de hoogte was. Uw echtgenoot was woest dat u geheim gehouden had dat Fadumo lesbisch was en bedreigde u met de dood. Uw echtgenoot verbood uw dochter Fadumo het huis uit te gaan. Sinds 15 maart 2012 bedreigde uw echtgenoot u dagelijks met de dood en argumenteerde hij dat indien Fadumo goed besneden zou zijn (een ernstiger type nvdr) ze niet lesbisch zou geworden zijn en hij eiste hierop een herbesnijdenis van uw dochter Roukia alsook de besnijdenis van uw onbesneden dochter Zeinab. Om een halt toe te roepen aan de agressie en bedreigingen vanwege uw echtgenoot poogde uw oom, Yunis Madar, via de clanoudsten en de khadi bemiddelingsgesprekken op te starten tussen u en uw echtgenoot. Uw echtgenoot daagde echter niet op. Op 29 mei 2012 zag u uw dochter Fadumo voor het laatst wanneer uw echtgenoot haar meenam naar een u onbekende plaats. Op 30 mei 2012 ging u naar de gerechtelijke politie om klacht in te dienen tegen uw echtgenoot. Uit uw verklaringen in het door u voorgelegde PV blijkt dat u beweerde dat uw echtgenoot u bedreigde en uw dochters Roukia en Zeinab wil laten (her)besnijden. U vernam geen nieuws over de door u ingediende klacht. Eind juni 2012 besloot u dat u het land wilde verlaten. Op 1 juli 2012 werd uw huwelijkscertificaat uitgereikt en op 22 juli 2012 werden de geboortecertificaten van 5 van uw kinderen uitgereikt die u aangevraagd had opdat u uw nationaliteit en familieband zou kunnen bewijzen omdat u plande te zullen vluchten. Op 27 juli 2012 kwam uw schoonzus Halima langs en zij wilde de herbesnijdenis van uw dochter Roukia en de besnijdenis van uw dochter Zeinab uitvoeren. Echter, aangezien Roukia haar maandstonden had ging de herbesnijdenis niet door. Halima zei een week later te zullen terugkomen om de herbesnijdenis van Roukia uit te voeren en ook de besnijdenis van Zeinab werd met een week uitgesteld. Op 30 juli 2012 verliet u uw echtelijke woning in Quartier 6. Op 31 juli 2012 verliet u Djibouti en reisde u naar Dire Dawa (Ethiopië). Op 31 juli 2012 arriveerde u in Dire Dawa. U reisde verder naar Addis Ababa (Ethiopië). U verliet Addis Ababa op 12 september 2012 met een vlucht van Ethiopian Airlines. U was in transit in Frankrijk en reisde vervolgens met een vlucht van Ethiopian Airlines naar België. Op 14 september 2012 vroeg u asiel aan in het gezelschap van 5 van uw 7 kinderen: Osman Abdo Aden, Omar Abdo Aden, Zeinab Abdo Aden, Roukia Abdo Aden en Ali Abdo Aden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: (1) Proces-verbaal (nr. N78) op naam van Choukri Hadi Farah opgemaakt op 30/05/2012 door Djibril Ismael Abdallah, Officier de Police Judiciaire, (2) Extrait du registre des actes de mariage (nr. 216) op naam van Abdo Aden Doualeh en Choukri Hadi Farah, opgesteld op 11 december 1993 (hernieuwd op 1 juli 2012) te Djibouti, (3) Extrait d'acte de naissance op naam van Choukri Hadi Farah uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, (4) Extrait d'acte de naissance op naam van Omar Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, (5) Extrait

d'acte de naissance op naam van Roukia Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, (6) Extrait d'acte de naissance op naam van Osman Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, (7) Extrait d'acte de naissance op naam van Ali Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, (8) Extrait d'acte de naissance op naam van Zeinab Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, (9) Certificat médical op naam van Choukri Hadi Farah uitgereikt door Dr. Laurence Derycker op 2 oktober 2012 te Yvoir, (10) Certificat médical op naam van Abdo Adeb Roukia uitgereikt door Dr. Laurence Derycker op 2 oktober 2012 te Yvoir, (11) Certificat médical op naam van Abdo Adeb Zeinab uitgereikt door Dr. Laurence Derycker op 2 oktober 2012 te Yvoir, (12) Carnet de suivi de la petite fille op naam van Zeinab Abdo Aden uitgereikt op 5 maart 2013 door GAMS Belgique asbl, (13) Engagement sur l'honneur op naam van Hadi Farah Choukri uitgereikt op 5 maart 2013 door GAMS Belgique asbl.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Djibouti vreest vervolgd te zullen worden door uw echtgenoot, Abdo Aden Doualeh. U verklaarde dat uw echtelijke problemen in Djibouti een aanvang namen nadat uw dochter, Fadumo Abdo Aden, op 15 maart 2012 op de sociale netwerksite facebook postte dat ze lesbisch was en een relatie had met Ayaan Ali Abdalla (zie gehoorverslag CGVS dd. 6 mei 2013, p.17). Uw echtgenoot beschuldigde u ervan op de hoogte te zijn geweest van Fadumo haar lesbische geaardheid. Uw echtgenoot argumenteerde bovendien dat Fadumo lesbisch werd omdat ze niet goed genoeg werd besneden en hij eiste een (her)besnijdenis voor uw dochters Fadumo, Roukia en Zeinab (p. 17).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het uiterst merkwaardig is dat u geen enkel document neerlegde dat het bestaan van uw dochter Fadumo kan bewijzen hoewel Fadumos geaardheid de aanleiding van uw persoonlijke problemen zou gevormd hebben. Nochtans beweerde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u plande Djibouti te ontvluchten omwille van de problemen die in maart 2012 een aanvang namen (p. 13) en dat u om de nationaliteit van uzelf en kinderen te kunnen bewijzen voor elkeen een geboortecertificaat aanvraagde (p. 13). De geboortecertificaten van uzelf en uw kinderen Omar, Roukia, Osman, Ali en Zeinab legde u wel neer om uw asielaanvraag te ondersteunen (p. 10) hoewel u daarentegen geen enkel bewijs aandraagt van het bestaan van Fadumo.

Er dient vastgesteld te worden dat u de aanleiding van alle door u aangehaalde problemen, meer bepaald de lesbische geaardheid van uw dochter Fadumo, niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo ondermijnen weinig geloofwaardige en weinig verenigbare verklaringen betreffende cruciale aspecten van uw asielrelaas de geloofwaardigheid van de door u beweerde lesbische relatie en geaardheid van uw dochter Fadumo.

Zo zijn uw verklaringen betreffende het door u beschreven lesbische gedrag van Fadumo weinig overtuigend of doorleefd in hoofd van iemand die beweert op relatief jonge leeftijd in Djibouti ontdekt te hebben lesbisch te zijn. Bovendien stemt het door u beschreven gedrag van Fadumo niet overeen met het homofobe klimaat dat in Djibouti heerst en dat Fadumo geenszins ontgaan kan zijn. Zo verklaarde u dat u op 5 maart 2012 Fadumo op heterdaad betrapte toen ze met haar vriendin Ayaan Ali Abdalla op elkaar romantisch lagen te kussen in haar bed (p. 17). U verklaarde dat u onmiddellijk na de betrapping uw dochter Fadumo adviseerde en haar vertelde dat dat [een lesbische geaardheid] niet gekend is in Djibouti en ingaat tegen het geloof, de normen en de tradities van het volk (p. 18). In dit opzicht is het dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u verklaarde dat Fadumo op 15 maart 2012 op haar persoonlijke facebook-pagina openlijk zou geschreven hebben dat ze lesbisch was, dat ze een lesbische relatie had met Ayaan Ali Abdalla (p. 17), en dat ze iedereen die lesbisch was uitnodigde om mee te doen (p. 26). Gevraagd waarom Fadumo openlijk haar lesbische geaardheid verkondigde op het internet verklaarde u kortweg "Ik weet niet waarom ze dit deed, het was haar eigen beslissing" (p. 17). Opnieuw gevraagd "Kan u denken waarom uw dochter openlijk op internet beweerd lesbienne te zijn? U zei reeds dat het een taboe was in Djibouti?" (p. 24) riposteerde u "Ik weet het niet, het was ook een verrassing voor mij" (p. 24). Gevraagd "Wat vertelde Fadumo erover [over de publicatie]? Waarom deed ze dit?" (p. 24) antwoordde u dat Fadumo de reden voor de publicatie niet gaf, zelfs niet nadat jullie haar sloegen (p. 24). Gelet op het homofob klimaat in Djibouti alsook op uw bewering dat u Fadumo herhaaldelijk zou gewaarschuwd hebben voor het feit dat haar vader haar zou afslachten indien haar lesbische geaardheid hem ter ore zou komen (p. 18) is het niet aannemelijk dat Fadumo – schijnbaar onbezonnen – haar geaardheid aan de grote klok zou hangen aangezien de grote impact ervan op haar ganse familie en mogelijke impact op haar geliefde. U verklaarde immers dat alle personen die geconnecteerd

waren met Fadumo de boodschap op facebook konden lezen en gevraagd naar de personen die geconnecteerd waren met Fadumo verklaarde u dat Hawa en Migan, de kinderen van haar tante langs vaderszijde de boodschap konden lezen (p. 25). Ook wat betreft de post die Fadumo op 15 maart 2012 op facebook deed is het merkwaardig dat u enerzijds verklaarde dat Fadumo toen ze geslagen werd door uw schoonfamilie – ook op 15 maart 2012 - beweerde de post reeds verwijderd te hebben (p. 25) doch anderzijds geen enkel moment poogde te ontkennen dat ze de intussen verwijderde post op facebook werkelijk geschreven had (p. 25) noch geen enkel moment poogde te ontkennen dat ze lesbienne was (p. 25).

Daarnaast kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden betreffende uw verklaringen over uw ontdekking en uw betrapting van Fadumo op 5 maart 2012 . Zo verklaarde u dat op 5 maart 2012 zowel u als uw echtgenoot buitenshuis waren en uw kinderen alleen thuis achterbleven (p. 19). U voegde hier aan toe dat Fadumo uw oudste kind was en haar eigen kamer bezat (p. 19). Het is dan toch enigszins merkwaardig dat Fadumo en haar geliefde, Ayaan Ali Abdalla, - die op dat moment een geheime lesbische relatie hadden – op elkaar lagen in bed en elkaar romantisch kusten terwijl de andere broers en zussen speelden en in de living waren (p. 19). Temeer u verklaarde dat Fadumo de deur niet op slot had gedaan (p. 19). Uw bewering “[...] ze is het oudste kind en heeft haar eigen kamer, niemand gaat haar kamer binnen, ze heeft haar eigen privacy” (p. 19) doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling aangezien het gegeven dat er in Djibouti een homofob klimaat heerst (cf. infra) en meerdere broers en zussen in de woning aanwezig waren (p. 19) het toch zeer bevreemdend maken dat Fadumo geen enkele voorzorg zou nemen om een betrapting op heterdaad te vermijden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u zelf de kamer van Fadumo binnenging en haar op die manier op heterdaad kon betrappen hetgeen de door u beschreven privacy toch enigszins relativeert.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat u niets weet over het lot dat uw dochter Fadumo te beurt viel. Hoewel u verklaarde dat Fadumo op 29 mei 2012 verdween en u tot 30 juli 2012 in de echtelijke woning bleef wonen en op 31 juli 2012 Djibouti verliet weet u schijnbaar niets over de nasleep van de verdwijning en deed u schijnbaar geen concrete poging nieuws over Fadumo te bekomen. Wat betreft het door u voorgelegde proces-verbaal (nr. N78) op naam van Choukri Hadi Farah opgemaakt op 30/05/2012 door Djibril Ismael Abdallah, Officier de Police Judiciaire kan enerzijds gezegd worden dat het louter doen van een aangifte bij de gerechtelijke politie op zich geen bewijs is van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aangezien het proces-verbaal opgesteld is louter op basis van uw verklaringen. Anderzijds is het merkwaardig dat u verklaarde dat u, nadat het pv werd opgesteld op 30 mei 2012, niets meer hoorde over de zaak (p. 12) en dat u beweerde dat de persoon van dienst de zaak zou opvolgen maar het niet deed (p. 11) doch dat u geen enkele poging deed om u te informeren over de stand van zaken bij de politie (p. 12). Verder kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij de relatie die uw dochter, Fadumo, volgens uw verklaringen zou gehad hebben met Ayaan Ali Abdalla aangezien uw kennis over Ayaan Ali Abdalla lacunair blijkt. Hoewel u verklaarde dat Ayaan Ali Abdalla reeds sinds de lagere school (p. 24) een klasgenoot en vriendin van uw dochter Fadumo was (p. 21) , Ayaan Ali Abdalla bij u thuis op bezoek kwam en uw dochter ook met Ayaan Ali Abdalla uitging naar restaurants, festivals en huwelijken (p. 22) verklaarde u de namen van de ouders van Ayaan Ali Abdalla niet te kennen (p. 22), beweerde u de namen van de broer en zus van Ayaan Ali Abdalla niet te kennen (p. 22), kende u het beroep van de vader van Ayaan Ali Abdalla niet (p. 22) en gevraagd “weet u iets meer te vertellen over Ayaan Ali Abdalla?” (p. 22) repliceerde u “Nee, enkel dat ze op dezelfde school zat als mijn dochter en naar onze woning kwam” (p. 22) hetgeen toch erg weinig is. Daarenboven verklaarde u er geen idee van te hebben of de ouders van Ayaan Ali Abdalla al dan niet wisten dat hun dochter lesbienne was (p. 23), verklaarde u niet te weten of de ouders van Ayaan Ali Abdalla wisten dat hun dochter een relatie had met Fadumo (p. 23) en verklaarde u niet eens te weten of Ayaan Ali Abdalla problemen kende omwille van haar lesbische geaardheid (p. 23). Gevraagd “U zei dat uw dochter op 15 maart 2012 op facebook schreef een relatie te hebben met Ayaan Ali Abdalla? Bezorgde u dat geen problemen met Ayaan haar familie?” (p. 23) antwoordde u “Ik hoorde niets ervan” (p. 23). Gezien de relatie van uw dochter Fadumo met Ayaan Ali Abdalla de integrale basis vormt van uw persoonlijke problemen is het merkwaardig dat uw kennis over het wedervaren van Ayaan Ali Abdalla u geheel onbekend is en u er schijnbaar evenmin interesse in vertoonde.

Voorts legde u wisselende en weinig doorleefde verklaringen af die de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontdekking en betrapting van de lesbische geaardheid van Fadumo verder op de helling zetten. Zo verklaarde u aanvankelijk tweemaal dat u tussen 5 en 15 maart 2012 niet meer praatte met Fadumo over haar geaardheid (p. 19-20). Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop een derde maal vroeg “Poogde u tussen 5 en 15 maart 2012 te praten met Fadumo over haar geaardheid? Poogde u haar ooit te overtuigen ermee te stoppen?” (p. 20) repliceerde u “Nee, dat deed ik niet, de problemen

begonnen en we werden allemaal slachtoffer, mijn echtgenoot werd agressief, ik praatte er niet meer over met haar" (p. 20). Wanneer de interviewer van het CGVS u een vierde maal opwierp "Waarom praatte u er nooit meer over met Fadumo? Accepteerde u haar geaardheid?" (p. 20) wijzigde u plotsklaps uw verklaringen en stelde u wel met Fadumo gepraat te hebben [tussen 5 en 15 maart 2012] en Fadumo geadviseerd te hebben (p. 20). U lichtte toe dat u Fadumo sinds de betrapting op 5 maart 2012 bleef adviseren dat het [haar lesbische geaardheid] tegen het geloof van de mensen was (p. 20) en haar vroeg waarom ze het deed (p. 20). U verklaarde tussen 5 en 15 maart 2012 3 of 4 gesprekken met Fadumo gehad te hebben (p. 20-21) waarin u stelde dat een lesbische geaardheid niet geaccepteerd wordt door de gemeenschap, het een taboe is en haar vader haar zal doden (p. 21). U beweerde Fadumo geadviseerd te hebben te stoppen met haar lesbische relatie tijdens de gesprekken die u met haar had tussen 5 en 15 maart 2012 (p. 21). Wanneer de interviewer van het CGVS stelt "U zei eerder dat u niet met haar praatte en nu zegt u dat u haar bleef advies geven?" (p. 20) verantwoordde u uw uiteenlopende verklaringen door te stellen dat u de vraag van de interviewer niet goed begreep en dat u dacht dat met 'praten' roepen en tieren bedoeld werd (p. 20). Deze verantwoording is echter niet geloofwaardig aangezien de interviewer u tot viermaal toe op diverse manieren de vraag stelde en u hierop telkens duidelijk en ondubbelzinnig antwoordde (p. 20). Het lijkt er aldus op dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen van de interviewer van het CGVS.

Aangezien de door u aangehaalde echtelijke problemen integraal gestoeld zijn op de lesbische geaardheid van uw dochter Fadumo alsook op de feiten die plaatsvonden op 5 en 15 maart 2012 en geheel te maken hebben met uw dochter haar lesbische geaardheid doch deze feiten hoger als ongeloofwaardig werden beoordeeld kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging die uit zou gaan vanwege uw echtgenoot, Abdo Aden Doualeh.

De door u ingeroepen vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot kan bijkomend gerelativeerd worden door de vaststelling dat u pas op 30 juli 2012 de echtelijke woning verliet (p. 6) en sinds uw huwelijk nooit op andere plaatsen woonde dan bij uw echtgenoot en kinderen in Quartier 6 (p. 3). U verklaarde in dit verband letterlijk nooit naar andere plaatsen gevlucht te zijn (p. 3).

Aangezien de door u aangehaalde vrees voor (her)besnijdenis van uw in België aanwezige dochter Roukia gestoeld is op de lesbische geaardheid van uw dochter Fadumo alsook op de feiten die plaatsvonden op 5 en 15 maart 2012 en te maken hebben met uw dochter haar lesbische geaardheid doch deze feiten hoger als ongeloofwaardig werden beoordeeld kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor herbesnijdenis in hoofde van uw dochter Roukia die uit zou gaan vanwege uw echtgenoot, Abdo Aden Doualeh.

Wat betreft de door u ingeroepen vrees voor besnijdenis in hoofde van uw onbesneden dochter Zeinab kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat vrouwenbesnijdenis in 1995 verboden werd in Djibouti en dat u – aangezien u zelf besneden werd en weet wat het inhoud – besloot nooit te willen dat uw dochters besneden zouden worden (p. 28). U verklaarde in 1995 gekant te zijn geworden tegen vrouwenbesnijdenis (p. 28).

Uit uw verklaringen blijkt dat u in een stedelijke, ondernemende en behoorlijk bemiddelde omgeving opgroeide en leefde. Zo verklaarde u dat u geboren werd in Quartier 7 te Djibouti-stad (p. 3) en dat uw vader handelaar was (p. 9) in Djibouti alvorens hij met uw moeder omwille van klimatologische redenen in 2005 naar Somaliland verhuisde (p. 5). U verklaarde na uw huwelijk met Abdo Aden Doualeh zich gevestigd te hebben in Quartier 6 te Djibouti-stad (p. 3) en bevallen te zijn van uw kinderen in het Algemeen Ziekenhuis te Djibouti-stad (p. 4). U verklaarde dat uw echtgenoot ondernemer was en eigenaar van een bouwfirm (p. 9) en personeel te werk stelde (p. 9). U verklaarde tijdens uw leven beroep te kunnen doen op de hulp van een vriendin, Umul Khayr genaamd, die werkzaam was op het Ministerie van Educatie, Sectie Bibliotheekwezen (p. 14). Uw kinderen liepen school in een overheidsschool in Djibouti-stad (p. 8) en u spreekt behoorlijk goed Frans (p. 2 en 8). U verklaarde dat u in juli 2005 een paspoort werd afgeleverd (p. 15) en dat u plannen smeedde om naar Dubai te reizen om handel te gaan voeren (p. 15) en vrouwenkledij te importeren (p. 15) hetgeen echter niet gebeurd zou zijn (p. 15). Uit uw gehoor blijkt aldus dat u over de nodige zelfstandigheid en autonomie beschikte in Djibouti.

Daarenboven maakte u het niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming de enige mogelijkheid was om uw onbesneden dochter Zeinab tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochter Zeinab in Djibouti niet zou kunnen beschermen vrouwenbesnijdenis te ondergaan bij eventuele terugkeer. Het Commissariaatgeneraal is namelijk van mening dat u in staat was om zich te verzetten tegen uw echtgenoot en schoonzus Halima en hun wens om uw dochter Zeinab te laten verminken. Men dient in ieder geval vast te stellen dat er al verschillende jaren verschillende belangrijke inspanningen worden geleverd in Djibouti om te strijden

tegen genitale vrouwenverminkingen (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, volgens de bronnen onder de vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, die aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie de afgelopen jaren. Zo begint de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren '80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sluiten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls wordt in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens wordt de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeert de staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeert eveneens een «Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking » en formuleert, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceert het Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti. Zijn algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toont een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling wordt eveneens gedaan door de krant «La Nation», die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht dat bepaalt dat er « op geweld opgelegd door de genitale verminkingen een gevangenisstraf staat van 5 jaar en een boete van een miljoen Djiboutiaanse franken ». Toch werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken, hoewel de genitale vrouwenverminkingen sinds 1995 verboden zijn in Djibouti. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurt de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over «het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen », tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken, hoewel genitale vrouwenverminkingen nog steeds bestaan. Niets verhindert ons om te geloven dat u hulp kon vinden bij bepaalde van deze verenigingen die in Djibouti tegen besnijdenissen strijden. Immers, u beweerde op TV vrouwengroeperingen gezien te hebben die zeiden gekant te zijn tegen vrouwenbesnijdenis (p. 30), u verklaarde op het nieuws gezien te hebben dat vrouwenbesnijdenis moet stoppen (p. 30) en u verklaarde de organisatie NFD te kennen die volgens uw beweringen ijvert voor vrouwenrechten en emancipatie (p. 30) en u beweerde te weten dat deze organisatie geleid wordt door de echtgenote van de Djiboutiaanse president (p. 30).

Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het door u voorgelegde procesverbaal (nr. N78) op naam van Choukri Hadi Farah opgemaakt op 30/05/2012 door Djibril Ismael Abdallah, Officier de Police Judiciaire werd hoger reeds besproken (cf. supra). Het door u voorgelegde extrait du registre des actes de mariage (nr. 216) op naam van Abdo Aden Doualeh en Choukri Hadi Farah, opgesteld op 11 december 1993 (hernieuwd op 1 juli 2012) te Djibouti toont slechts aan dat u gehuwd bent met Abdo Aden Doualeh en wijzigt niets aan voorgaande argumentatie. Wat betreft het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Choukri Hadi Farah uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Omar Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Roukia Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Osman Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti, het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Ali Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti en het door u voorgelegde extrait d'acte de naissance op naam van Zeinab Abdo Aden uitgereikt op 22/07/2012 te Djibouti kan slechts gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande bevindingen aangezien uw nationaliteit en identiteit alsook die van uw kinderen geenszins betwist worden. Het door u voorgelegde certificat médical op naam van Choukri Hadi Farah uitgereikt door Dr. Laurence Derycker op 2 oktober 2012 te Yvoir bewijst dat u vrouwenbesnijdenis type II onderging hetgeen hier niet ter discussie staat. Het door u voorgelegde certificat médical op naam van Abdo Adeb Roukia uitgereikt door Dr. Laurence Derycker op 2 oktober 2012 te Yvoir staat dat uw dochter Roukia vrouwenbesnijdenis type I onderging hetgeen hier niet ter discussie staat. Het door u voorgelegde certificat médical op naam van Abdo Adeb Zeinab uitgereikt door Dr. Laurence Derycker op 2 oktober 2012 te Yvoir toont aan dat zij niet is besneden, hetgeen hierboven op geen enkel moment wordt betwist. De door u voorgelegde carnet de suivi de la petite fille op naam van Zeinab Abdo Aden uitgereikt op 5 maart 2013 door GAMS Belgique asbl, en de door u voorgelegde engagement sur l'honneur op naam van Hadi Farah Choukri uitgereikt op 5 maart 2013 door GAMS Belgique asbl tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies.

Ten slotte legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: "1. bestreden beslissing CGVS; 2. bewijs pro deo bijstand; 3. kopie geboorteakte Mohamed; 4. kopie geboorteakte Fatouma; 5. Djibouti 2013 Human Rights report 2013; 6. CEDOCA rapport MGF Djibouti van 2 januari 2014".

Verzoekster legt ter terechtzitting de originelen voor van de geboorteakten van haar oudste dochter F. geboren op 7 oktober 1994 en haar oudste zoon M.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een "ENIG MIDDEL" op de "Schending van de artikelen 48/3 en 48/7 van de vreemdelingenwet".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Nog daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen, verduidelijkt zij niet hoe deze, wat haarzelf betreft, een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Immers indien verzoekster haar echtgenoot vreest omdat zij bepaalde zaken zou verborgen gehouden hebben, dan zijn dit problemen van familiale en desgevallend strafrechtelijke aard, zelfs indien de geheimhouding betrekking had op de beweerde homoseksuele geaardheid van de dochter. Verzoekster had bovendien geen haast om zich in veiligheid te stellen nu ze tot 30 juli in hetzelfde huis als haar echtgenoot verbleef, wat de beweerde ontdekking van de homoseksualiteit en de daaruit voortvloeiende beweerde mishandeling van verzoekster, alleszins geen rechtstreekse vluchtreden is geweest. Verzoekster zelf maakt geenszins aannemelijk vervolging omwille van een lesbische dochter te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.3. Verzoekster verklaart voorts dat haar dochters (her)besnijdenis riskeren nu de oudste dochter lesbisch zou zijn en haar echtgenoot dientengevolge zijn dochters wil (her)besnijden omdat hij gelooft dat de beweerde lesbische geaardheid van de oudste dochter F. veroorzaakt werd door een te lichte besnijdenis.

3.4. Aangezien verzoekster de lesbische geaardheid van haar oudste dochter F. aanvoert als reden voor de (her)besnijdenis van haar andere dochters R. en Z., past het de geloofwaardigheid van deze vervolgingsredenen te onderzoeken. De Raad stelt echter vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven verregaande onwetendheden, ongeloofwaardigheden, vaagheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Indien F. op facebook geconnecteerd was met de kinderen van de zus van haar vader en indien F. *“wist al dat haar vader haar zou doden”* (gehoor p. 18) dan is, gezien dit beweerde risico voor haar eigen leven, niet aannemelijk dat F. haar lesbische geaardheid op facebook zou posten, laat staan dat ze ook haar vriendin A. in gevaar zou brengen door deze te vermelden. Waar verzoekster verwijst naar het niet handelen volgens een maatschappelijk verwachtingspatroon en het *“potentieel rebels karakter”*, merkt de Raad op dat dergelijke individuele gedragingen – het kussen in de kamer terwijl haar familie thuis is en ze gemakkelijk betrappt kon worden en ook werd door verzoekster, het publiceren van haar geaardheid op facebook terwijl ze geconnecteerd is met de kinderen van haar tante langs vaderskant – niet geloofwaardig zijn in een context van ernstige en mogelijks levensbedreigende familiale en maatschappelijke represailles. Indien F. overging tot een collectieve uitnodiging van homoseksuelen op facebook (*“ze nodigde iedereen uit die lesbisch was om samen te komen”*, *“F. leeft met A., iedereen die geïnteresseerd is mag de groep vervoegen, iedereen die geïnteresseerd is in deze status, mannen en vrouwen die samenleven”*, *“ze bedoelde dat iedereen die*

homoseksueel was, iedereen die met iemand van hetzelfde geslacht samenwoonde mocht meedoen", gehoor p. 17, p. 26), dan kan minstens verwacht worden dat dit bekend is bij de homogemeenschap van Djibouti. De daaropvolgende verdwijning van F. kan de homogemeenschap dan ook enkel verontrust hebben zodat niet aannemelijk is dat hierover geen objectieve informatie bekend is en neergelegd wordt.

Daargelaten dat F. zowel de post zou verwijderd hebben, als toegegeven zou hebben lesbisch te zijn, kent verzoekster quasi geen verdere details over de aard van de relatie met A. noch A. zelf, terwijl toch kan verwacht worden dat zij, als moeder, hierover met haar dochter zou gepraat hebben, zoals zij zelf naderhand ook beweert. Nog daargelaten dat er geen contact wordt verklaard met de ouders van A. na de publicatie op facebook waarbij ook A. genoemd werd, was A. reeds van voor de middelbare school een vriendin van F. zodat niet geloofwaardig is dat verzoekster dermate weinig kan vertellen over A.. Dat F. beweerdelijk zou gezegd hebben dat *"dat [haar lesbische geaardheid] een keuze was die ze gemaakt had"* (gehoor p. 21) is evenmin geloofwaardig nu homoseksualiteit geen keuze is maar een onvervreembare seksuele geaardheid. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster haar verklaringen (verboden karakter homoseksualiteit, gesprekken met F.) ernstig bijstelt naarmate doorgevraagd wordt, wat haar algemene geloofwaardigheid ondergraaft. Dergelijke wijzigende verklaringen kunnen niet verschoond worden door de bewering dat dit *"niet onlogisch tijdens een gehoor van 4 uur lang"*. Immers verzoekster werden eenvoudige vragen gesteld en er kan ook na een gehoor van 4 uur verwacht worden dat verzoekster weet of ze met haar dochter sprak of niet. Verzoeksters verklaringen komen dan ook verzonnen voor. Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat ze geen inspanning deed om haar verdwenen dochter terug te vinden en klemt deze houding met het beweerdelijk indienen van een klacht tegen haar echtgenoot.

Dat *"het voor haar zeer moeilijk was om in te gaan tegen haar echtgenoot"* kan niet overtuigen nu zij wel klacht kon indienen en kan daarenboven geenszins verschonen dat men zich op geen enkele manier, zelfs niet door middel van een eenvoudig telefoontje, informeert. Dat zij niet veel kon verwachten van de politiediensten, voor zover waarachtig, neemt niet weg dat zij zelf proactief op zoek had kunnen gaan, minstens zichzelf had geïnformeerd en druk gezet op het verloop van het onderzoek. Verzoekster heeft geenszins *"alles gedaan wat redelijkerwijze binnen haar mogelijkheden lag om F. te zoeken"*, integendeel zij maakt door haar ongeïnteresseerde en nalatige houding niet aannemelijk dat F. werkelijk in gevaar zou zijn. Daargelaten dat de klacht van 30 mei 2012 geen melding maakt dat F. lesbisch zou zijn en een klacht verder een louter eenzijdige verklaring is doch houdt dit op zich geen bewijskracht in van de in de klacht verklaarde feiten. Deze klacht kan gezien de desinteresse van verzoekster om haar dochter op te sporen, niet overtuigen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. Aangaande de beweerdde (her)besnijdenis kan worden vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige en wisselende verklaringen aflegt over het al dan niet verboden karakter van FGM in Djibouti, wat niet aannemelijk is indien zij fervent tegenstandster zou geweest zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster sinds 1995, behalve het stellen dat zij gekant was tegen FGM, nooit concrete stappen heeft ondernomen om haar dochters te beschermen (gehoor p. 29). Bovendien heeft zij geen beroep gedaan op haar buurvrouw die haar kinderen niet liet besnijden, noch voor hulp, noch voor informatie, noch kan verzoekster namen van organisaties opsommen die actie voeren tegen FGM, noch heeft ze ooit een beroep gedaan op gespecialiseerde organisaties (gehoor p. 30-31). Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk werkelijk tegen besnijdenis gekant te zijn.

3.6. Voor zover verzoekster thans in België wel tegen besnijdenis gekant zou zijn, blijkt uit verzoeksters profiel en uit de objectieve informatie dat zij haar dochters wel degelijk hiertegen kan beschermen. Verzoeksters vader had een winkel in voedingswaren, haar echtgenoot is de eigenaar van een bouwfirma met werknemers onder hem, en verzoekster betaalde zelf 19000 \$ om met haar gezin naar Europa te komen (verklaring 35), zodat verzoekster alleszins uit een zeer welgesteld milieu komt. Verzoekster had tevens het plan opgevat om naar Dubai te gaan om vrouwenkledij te importeren, waaruit een commerciële en daadkrachtige ingesteldheid kan blijken. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk zich niet te zelfstandig te kunnen vestigen met haar kinderen dit klemt te meer nu verzoekster ter terechtzitting verklaart dat haar echtgenoot zeer ernstig ziek is.

Bovendien blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie dat er al jarenlang verschillende belangrijke inspanningen geleverd worden in Djibouti in de strijd tegen

vrouwenbesnijdenis. Hoewel de prevalentiegraad volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, volgens de bronnen onder vrouwen tussen 15 en 49 jaar, stellen verschillende persartikels dat de strijd tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie. Zo begint de beweging tegen vrouwenbesnijdenis in Djibouti in de jaren '80 op initiatief van de "Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti" (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van vrouwen in Djibouti verdedigt en geleidelijk aan sloten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls werd in 1984 versterkt door de oprichting van het "Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken", een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens werd de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeerde de Staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeerde eveneens een "Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking" en formuleerde, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceerde het "Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie" (OIF), in het kader van zijn programma "Vrouwen en Ontwikkeling", een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminking in Djibouti. De algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminking met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toonde een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminking en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling werd eveneens gedaan door de krant "La Nation", die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijk bij meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak is genitale vrouwenverminking verboden sinds 1995 door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht. Hoewel dit verbod sinds 1995 bestaat, werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurde de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over "het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen", tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminking, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt, en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De strijd tegen genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminking in strijd is met de principes van de islam.

Waar verzoekster nog verwijst naar het percentage van 80 % dat wel besneden is, wijst de Raad erop dat deze cijfers van 2006 dateren en dat er een continu dalende trend wordt vastgesteld door alle actoren, waarbij er zowel op wetgevend, politiek, religieus en maatschappelijk vlak ernstige inspanningen worden gedaan, zodat er redelijkerwijs kan van worden uitgegaan dat het actuele cijfer onbesneden meisjes hoger ligt dan 20 %. Hoe dan ook de essentie is dat verzoekster kan (en ter terechtzitting blijkt ook in het verleden kon) verhinderen dat haar dochters besneden waren. Aldus indien verzoekster werkelijk tegen besnijdenis is, kan zij beletten dat haar dochters worden (her)besneden. Bovendien blijkt uit de door verzoekster aangebrachte informatie dat de hoogste prevalentiecijfers voorkomen in rurale gebieden, *quod in casu non*. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van haar asielrelaas en het citeren van bepaalde informatie, doch haalt geen informatie aan die vermag deze conclusies te weerleggen. Voor zover verzoekster verwijst naar de verklaring van H. H. A. in stuk 6, stelt de Raad vast dat dit beweerdelijk haar buurvrouw overkomen, zodat dit zelfs geen persoonlijke getuigenis is. Verzoekster maakt niet aannemelijk haar dochters niet te kunnen beschermen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

K. DECLERCK